

Ardennenrit van Bert Hendrix

Op zondag 17 juni was het alweer zover; voor de A-groep stond de jaarlijkse Ardennenrit van Bert Hendrix op het programma. We hadden onze fietsvrienden van FC Nog Eine uit Melick ook uitgenodigd, maar zij kregen helaas geen 'vrij' op Vaderdag. Bij TWC hadden de meesten ondanks wat mopperen wel toestemming gekregen om mee te gaan, zodat we met 9 personen richting Remouchamps zouden vertrekken; Bert, Daan, Eric, Fred, Peter (Schmitz), Ralf, Ron (Gijsberts), Ron (de Wolf) en Wim. Althans, Wim had een briefje achtergelaten bij de inschrijfflijst dat hij al richting Montfort was vertrokken om Peter op te halen. Uit opwinding of haast had hij zijn handtekening waarschijnlijk een vakje te hoog gezet, naast de naam van Jos Schoemakers (die toch zeker niet zou meerijden met zijn schoonzoon Eric!).

Op de parkeerplaats in Remouchamps kwamen we met alle 9 fietsers bij elkaar. Het zou ongeveer 18 graden worden en droog blijven, ideaal fietsweer dus. Klokslag 9:00 uur vertrokken we voor een rit van ongeveer 120 km met behoorlijk wat hoogtemeters. Bert had een wijziging aangebracht in de route t.o.v. voorgaande jaren, zodat we de zeer steile 'Thier de Coo' zouden overslaan om in plaats daarvan de 'Rosier' volledig op te rijden. Ongepland werd de route echter nog wat gewijzigd. We hadden enkele kilometers warm gereden en waren net aan de beklimming van de steile 'Chambralles' begonnen toen het noodlot toesloeg voor Daan. Met precies 4,53 km op de teller sloeg zijn achterderailleur tussen de spaken waardoor het achterpad afbrak. Er zat niets anders op dan Daan op zijn fiets zonder derailleur diezelfde 4,53 km terug te duwen naar de auto. Het is hem wat materiaal betreft niet gegund dit seizoen (of is hij gewoon te sterk zodat alles kapot gaat?). Daan keerde dus weer huiswaarts met de auto van Eric en wij vertrokken met 8 personen opnieuw vanuit de parkeerplaats. De 'Chambralles' sloegen we dan maar over (jammer voor Fred omdat hij deze nog nooit had beklommen en zich hierop had verheugd) en begonnen direct aan de 'Niaster'.

Vervolgens trotseerden we voor de pauze onder andere de volgende beklimmingen: Côte de Bru, Ancienne-Barrière, Côte de Wanne en Côte de Stockeu. Bert weet zelf trouwens altijd heel slim enkele beklimmingen over te slaan door even een andere route te kiezen. In Stavelot konden we

tijdens de pauze genieten van koffie en vlaai of iets dergelijks.

Na een pauze valt de eerstvolgende beklimming meestal zwaar, in dit geval zeker omdat we direct de 'Haute Levée' moesten overwinnen met vooral in het begin stijgingspercentages van meer dan 10%. Wim had ondertussen de accu van zijn motortje leeg waardoor hij ook niet meer met de voorderrailleur kon schakelen. Geluk bij een ongeluk was dat de ketting op het binnenblad lag, waardoor hij gewoon

zijn weg kon vervolgen. Zonder accu bleek Wim net zo hard te fietsen als daarvoor, dus met de vorm zat het wel goed. Na een lange afdaling konden we aan de langste klim van de dag beginnen; 'Rosier', ruim 8 km klimmen van Coo-La Gleize tot voorbij Cour. Als toetje had Bert nog de 'La Redoute' voor ons in petto. Deze beruchte klim konden we niet links laten liggen en Bert was niet te beroerd om deze zelf ook nog even mee te pakken. En dat voor iemand die zichzelf officieel bejaard mag noemen en 'rustig aan' doet vanwege zijn rikketik!

Toen we rond 15:30 uur uiteindelijk voor de tweede keer bij onze auto's arriveerden, stond de teller op 125 km en ruim 2400 hoogtemeters. Volgens Strava zijn er weer veel PR's gevestigd door verschillende personen, dus iedereen heeft zijn best gedaan voor goede prestaties. Voor Peter, Ralf, Ron, Ron en Wim een prima training voor hun fietsvakantie in Oostenrijk/Zwitserland in de eerste week van juli.

Bert was de enige die weer fris in de auto stapte dankzij zijn zelfgemaakte douche. We mogen Bert weer bedanken voor deze mooie Vaderdagroute. Volgend jaar misschien weer, maar dan niet op Vaderdag?

Ralf Peters

